

Què fa... Jordi Vila?

JUDIT BERTRAN

Jordi Vila és un alellenc emprenedor que ha mogut cel i terra per poder arribar a la NASA. I ho ha aconseguit. Sempre ha estat darrere dels projectes més emergents de l'agència estatunidenca fins a arribar a complir el seu somni amb tan sols 24 anys.

Però, qui és Jordi Vila? Doncs, formativament, en Jordi ha estudiat enginyeria de telecomunicacions a la UPC de Barcelona i va acabar el seu últim any a la Universitat de Tolosa de Lenguaadoc Supaero (Institut d'Aeronàutica de l'Espai). "Ja sabia que aquesta universitat facilitava pràctiques a la NASA i sabia d'estudiants que havien anat a fer la tesi del màster allà, per tant vaig decantar-me fàcilment per anar-hi", explica en Jordi.

Però, com va arribar-hi? Doncs va fer un treball de recerca important sobre com poder accedir a la NASA i quins tràmits havia d'efectuar. Els dos passos més importants: adquirir una beca de pràctiques (facilitada per la universitat) i aconseguir un visat per poder treballar. Així doncs, després de molts correus i d'insistir a la Universitat de Tolosa, va aconseguir una beca per anar a l'agència i, després de molta lluita, va aconseguir un visat a través d'una empresa intermediària que cobrava una part proporcional del seu sou. "En principi, la NASA no contracta personal que sigui de fora dels Estats Units, perquè és una empresa on treballen funcionaris nord-americans. Així doncs, per ser de fora, la NASA va haver de pagar per mi el doble que qualsevol altre ciutadà americà."

I quines tasques feia a la NASA? En la seva etapa de sis mesos com a becari, en Jordi va treballar en una prova pilot per observar la formació de clústers estel·lars –zones de l'espai on es creen moltes estrelles a la vegada– i observar-les amb una freqüència d'infraroigs (que observa els punts més calents de les estrelles i identifica quantes n'hi ha). I quan van passar els

sis mesos, la NASA va decidir contractar-lo i es va convertir en el treballador més jove de l'equip amb 24 anys.

Va acceptar immediatament, però no va pensar en una cosa: la presentació de la seva tesi a França. "Quan vaig acceptar, vaig decidir perdre el vol que tenia pendent a França per fer la presentació, que al final vaig fer a distància per Skype, quan encara no hi havia la normalització que tenim ara de les videoconferències." Aleshores es va establir a la NASA, on va implementar el que havia après i creat: el sistema de telemetria que controlava els telescopis i interpretava les dades que proporcionava.

Tres anys després, quan va finalitzar la prova pilot del telescopi, va treballar en una altra missió més complexa: observar (amb infraroigs també) la formació de sistemes planetaris fora del Sistema Solar que podien contenir vida mitjançant elements químics que poden crear vida: aigua, nitrogen, hidrogen i carboni, entre altres. "Es tractava d'un avió que volava per sobre del 99% de vapor d'aigua de l'atmosfera, per sobre dels avions convencionals (a uns 12-14 km d'altitud), que obria una comporta a mig vol i treia un telescopi."

Però en Jordi ha volgut anar més enllà. Com a bon emprenedor, l'ambició és un dels seus punts estrella. Així, va aprofitar que l'any passat li van donar una beca per fer un MBA i va aparcar la NASA per dedicar-se plenament a crear un nou projecte: una empresa emergent –o *start-up*– de *software* per poder gestionar la flota de la força aèria dels Estats Units. I tot i que encara no està actiu, ja ha comptat amb ajuts econòmics del Pentàgon, la seu del Departament de Defensa dels Estats Units.

Cap on va el futur d'en Jordi? "Sé que puc tornar en qualsevol moment a la NASA, precisament per això vaig decidir deixar-ho i fer el màster. I aquest estiu tinc la intenció d'implicar-me al 100% en la *start-up*", explica ell mateix. Però la vida professional dona moltes voltes i la d'en Jordi només s'acaba d'envolar. ●

